

Politiskt korrekta uppfattningar får inverka på kunskapsförmedlandet, ett ideologiskt raster läggs över verkligheten och tragiska öden utnyttjas av det vetenskapliga etablissemanget för att möjliggöra en positionsframflyttning i synen på samhällsfrågor.

Kejsaren är naken

Följande artikel kommer att belysa den konformitet som råder i Sverige vad gäller synen på offer. Varför anses det vara synd om vissa personer/grupper och inte andra? Jag kommer även att kortare redogöra för rättsfall för att på så sätt förhoppningsvis draga i ljuset vad artikeln vill sätta fingret på, nämligen tidsandans inverkan på vårt tänkande samt en kritisk diskussion av det politiskt korrekta etablissemanget i Sverige. Vägleds de av kritiskt tänkande eller förutfattade meningar i komplicerade samhällsfrågor? Min artikel syftar till att vara ett konstruktivt inlägg i samhällsuppfattningar där, bokstavligen talat, människors liv ibland stått på spel.

Av PATRIK NYBERG

I Hans Christian Andersens sedelärande berättelse "Kejsarens nya kläder" är det ett barn som konstaterar det uppenbara. De vuxna har låtit skeendet ha sin gång och har inte velat se det uppenbara. I våra dagar betyder titlar inte lika mycket som när sagan skrevs; ändå förleds vi även nu att tro att titel är liktydigt med sanning. Vi utgår från att uttalade omdömen i sakfrågor skall vara grundade på forskning och inte på overifierade tyckanden. Akademikers tyckanden om saker och ting på 1980- 90-talet har enligt mitt förmenande kommit att påverka det kritiska tänkandet på ett negativt sätt. De utgör en beklaglig komponent i förfasningsyndromet. Det kan beskrivas som en företeel-

se som överdrivs i omfattning för att få uppmärksamhet. Analysen grundas på känslöyttringar istället för fakta.

I USA på 1970-talet fördes en debatt om snuffmovies. Bakgrunden till denna råtтан-i-pizzan-skröna var filmen *Snuff*. Filmen lanserades med orden "Could only be made in South America, where life is cheap". Åklagarmyndigheten i New York tog initiativ till en granskning av filmen. De kunde konstatera att filmmakarna var väl förtrogna med marknadsekonomins cyniska värld och att det gick att göra sig en hacka på folks föreställningar om världen. Filmen *Snuff* var en reklambluff. Skådespelerskan mördades inte framför kameran. *New York Times* avslöjade för sina läsare 1976 att filmen inte var en *snuffmovie*. Snuffmoviesdiskussionen förekommer främst i Sverige. 26 år efter *New York Times* dementi kan man fortfarande läsa i Expressen om beslag av snufffilmer. Etablissemangetspresen och dess motpolar står, som vi kommer att se, inte så långt ifrån varandra i Sverige.

Diverse företrädare för de politiskt korrekta uppfattningarna har under åren gett uttryck för att *snuffmovies* existerar. Trots att åren har gått och inga beslag gjorts så har aldrig Carl-Gustav Boëthius, (RFSU:s vice ordförande på 1980-talet) Ernst Brunner, tidningen Expressen, Sara Lidman, Hanna Olsson m.fl. någonsin tagit avstånd från det tidigare skrivna. Samma personer skulle troligtvis uttrycka förakt för de personer som trodde att historierna om

invandrarna som bryter upp parkettgolvet för att odla potatis var sanna. Dessa råttn-i-pizzanhistorier var dock inte politiskt korrekta. Och dess syfte var således inte "gott". Snuffmoviesmyten går att inlemma i den kritiska analysen av pornografin och det patriarkala förtryckarsamhället. Den kan användas för ett upplevt positivt ändamål då den påvisar samhällets totala haveri. Ändamålet helgar medlen.

Ideologiskt raster över verkligheten

Mordet på Helén Nilsson var för en del månader sedan åter förstasidesstoff. Två män satt anhållna varav en tidigare dömts för sexuella övergrepp på barn. Ett antal personer har misstänkts genom åren för denna skändliga gärning. Helén Nilssons tragiska öde har också utnyttjats av företrädare för det vetenskapliga etablissemanget för att möjliggöra en positionsframflyttning i synen på samhällsfrågor. Professor Eva Lundgren anser att ritualmordande satanister är något vanligt förekommande i Sverige. Hennes spekulationer om att Helén Nilsson ritualmördades av satanister gjorde det troligtvis inte lättare för Heléns föräldrar att genomlida vardagen. 1994 ger Eva Lundgren uttryck för uppfattningen att 25 ritualmordade barn ligger begravda i en skog nära Södertälje. Lundgren hävdar att det finns en underjordisk satanistisk rörelse i Sverige som mördar barn. Inga belägg har presenterats för att så skulle vara fallet. Men om nu inte detta stämmer, varför protesterar så få mot dessa obevisade påståenden? Min uppfattning om snuffmoviesmytens långa överlevnad just i Sverige är de politiskt korrekta förhärskande uppfattningarnas stora inverkan på kunskapsförmedlandet. Ett ideologiskt raster läggs över verkligheten istället för att se efter hur saker och ting egentligen förhåller sig.

Ett uppmärksammat exempel på hur den politiska korrektheten tillåts dupera är Alex Hales roman "Rötter". Först efter författarens död kunde det avslöjas, som en mängd personer redan visste, att boken var inte en dokumentär skildring. De av Haley skildrade personerna existerade inte. Att kritiken inte tilläts att uttryckas förrän efter författarens död kan miss-

tänkas ha att göra med den hänsyn som togs för sakens goda ändamål. Den påvisade slaveriets grymheter och den institutionaliserade rasismen. Den "goda" lögnen får stå oemotsagd, men konsekvenserna av detta kan många gånger bli långt ifrån goda. Eva Lundgrens uppfattning att barn "alltid talar sanning" är som tagen från häxprocessens dagar. När ett sådant påstående får stå oemotsagt på grund av hänsyn till det goda uppsåtet, att skydda barnen, vilka blir då följderna av att vi inte agerade?

Mordet i Salem

En helhetssyn tycks råda i det offentliga rummet som föreskriver vilka som är offer och vilka som inte är det. När den 17-åriga Daniel Wretström mördas i Salem beskrivs det några år efteråt som ett fyllebråk där en psykiskt sjuk man dödade Wretström. Han benämns i debattartiklar som nazistsympatisören som blev en martyr. Etablissemanget förmår inte hantera en viss typ av problematik. Daniel Wretström var ett barn. Hans utanförskap innan han blev skinhead har på ett förtjänstfullt vis skildrats av tv-programmet Mosaik. De fyllde i konturerna av människan Daniel Wretström. Andra medier, fastlåsta i synsättet att rasism bara kan yttra sig i svensk mot invandrare, och aldrig viceversa, förmådde aldrig visa respekt mot den mördades familj. Deras skrivelser bidrog till att ett mobbat svenskt barn kom att gå till historien som nazisten. Som om han, i egenskap av skinhead, nästan fick skylla sig själv. Ett synsätt, som om det framfördes i sammanhang om misshandel av prostituerade med eftertryck skulle fördömas av samma personer som skapade "martyren" Wretström. Nazisterna har i Sverige kommit att symbolisera ondskan. De kan aldrig anses vara offer hos media och det politiskt korrekta etablissemanget. Inte ens om offret är ett barn. Uppdelningen är gjord och Wretström återfinns inte hos de grupper som kan påkalla omvärldens sympatier.

Under 1980-talet skrevs det spaltmil om incest. Förekomsten av detta brott påstods av forskare, debattörer och journalister vara hög. Återverkningarna på det svenska samhället och dess medborgare blev tydliga på en mängd

områden. En rädsla hos män att bli oskyldigt utpekade som sexualförbrytare börjar bli mer och mer synliga. 1990 utgjorde 10% av personalen inom barnomsorgen av män. Deras antal hade år 2001 sjunkit till 3%. Synsättet hos de personer som hade till uppgift att utreda anklagelser om sexuella övergrepp på barn signalerade vad som var att vänta även om man falskeligen skulle komma att beskyllas. Kriminalinspektören Monica Dahlström-Lannes, som även har varit föreläsare på polishögskolan, förklarar i sin bok att "Jag har inte mött oskyldigt anklagade män". Naturligtvis borde åsikter som den ovanstående utlösa ett ramaskri hos professorer, samhällsgranskande journalister och personer inom rättsväsendet. Den förenkling av skeendena som skett, den uppdelning mellan gott och ont som gjorts, som snarare fördummar än fördjupar diskussionen: Dess effekt blev påtaglig när man tog del av rapporteringen om Daniel Wretström. Samhällets stigmatisering av nazister visade sig innebära en grym utstötningmekanism av en person som svårligen kan uppfattas som en samhällsfiende.

En mängd rättsfall under 1980-talet kan med fog ifrågasättas. Under detta årtionde anses "kunskapen" om mäns sexuella våld mot kvinnor och barn öka. Frågan om det är en konstruerad kunskap är något som diskuterats för lite. En anledning kan misstänkas vara det synsätt som råder att mannen är den starke och kvinnan alltid den svagare parten. Samma tankefel tycks råda här som stipulerar att en invandrare aldrig kan begå en rasistisk handling mot en svensk.

"TV-producenten"

1989 bedrevs en massiv kampanj i media mot en man som kallades för TV-producenten. Alla artiklar utgick från att de två kvinnor som anmält honom var sanningsenliga. Att nämndemännen tog intryck av det skrivna visar *Aftonbladets* intervju med en av dem som säger att "Jag var med i förra veckan och dömde den där tokdåren som kallades för TV-producenten". 1995 företog Lena Hellblom Sjögren en vittnespsykologisk utredning som visade på en

rad orimligheter i kvinnornas berättelser. En granskning av vad kvinnorna sagt och deras motsägelsefulla berättelser borde ha fått till följd att tilltron till dem naggades i kanten. Uppenbara falskarier negligerades. Knut Ahnlund konstaterade att "Domen speglar tidsandan i dess mest inskränkta bemärkelse". Hellblom Sjögren anser att "tidsandans föreställningar om kvinnor som offer för mäns sexualiserade våld" var starkt bidragande till ett justitiemord på TV-producenten. Av handlingar i målet framkommer det att de båda kvinnorna varit sexuellt aggressiva mot TV-producenten. Ingen diskussion förs om detta i målet då det för domstolen är svårt att föreställa sig män som offer.

Den västsvenske åklagaren

Ett exempel på att det finns fler dömande instanser i vårt samhälle än domstolarna är fallet med den västsvenske åklagaren. I april månad år 2002 ändade den f d kammaråklagaren sitt liv. Han hade anklagats för incest av sin fru. Han kunde påvisa att hustruns dagboksanteckningar var en lögn. Då han enligt henne skulle ha förgripit sig på henne eller barnet hade han bevisligen arbetat. Den sammantagna bördan blev honom dock för stor och han valde att ta sitt liv trots friande dom. Kanske upplevde han att incestanklagelsen i sig innebar en stigmatisering? Samhällets uppfattning uttolkad av Monica Dahlström-Lannes att "Jag har inte mött oskyldigt anklagade män" har lett till en verklighetsförvrängning. Mannen antas i kraft av sin överordnade ställning vara skyldig till det som han anklagas för.

Ett av Sveriges mest uppmärksammade rättsfall är styckmordsmålet. Vi kan även där se liknande resonemang. De s.k. bevisen mot läkarna ter sig i historiens ljus skrattretande. Röststarka feminister ansåg att det faktum att Obducenten i sin ägo innehåft några skräckfilmer bevisade en perverterad läggning och dålig kvinnoyn. Obducenten blev till en symbol för den Onda Mannen. Det korrekta ställningstagandet i detta uppmärksammade rättsfall anses på 1980-talet vara att läkarna är skyldiga. Frågan om deras skuld har på senare år starkt

ifrågasatts. Vårt mediaetablissemang har haft svårt att veta hur den ska förhålla sig till de omständigheter som framkommit på senare år. Uppgifter som snarare pekar på att ett justitiemord förövats än att läkarna skulle vara de skyldiga.

Tyckandet istället för handfast empiri verkar vara det som gäller för dagen. Obevisade påståenden framförs som sanning. En av Sveriges mest kända barnpsykiatriker, Frank Lindblad, hävdar att "Det är praktiskt taget riskfritt för exempelvis en pappa att förgripa sig sexuellt på ett förskolebarn". Retoriska utfall förlänas en vetenskaplig prägel. I en mängd tragiska Sverigehistorier har akademiker intagit ett trosvisst avgörande av skuldfrågan innan alla fakta i målet framkommit.

Medicinska experter i medierna

När tidningen *Expressen* och samhällsprogrammet Uppdrag granskning vill ha rättsmedicinska bedömningar tolkade för läsarna/titarna har de genom åren bland annat använt sig utav den före detta rättsläkaren Olle Lindquist. Lindquist är ett talande exempel på hur tidsandan sätter tyckande framför reell kunskap. Han är en tragisk representant för ett akademiskt system som framhåller spekulation och framför allt att "tycka rätt" om saker och ting. Lindquist får sitt massmediala genombrott i och med styckmordsmålet. Han har varnats av HSAN (Hälsa- och sjukvårdens ansvarsnämnd) i ett 31-sidigt (sic!) yttrande om diverse försumligheter i samband med hans läkarverksamhet. Hans kompetens är med förlov sagt starkt ifrågasatt. Detta i sig är inget hinder så länge vetenskapsmän ger de svar som media vill ha när de kallar. De personer ges utrymme som bekräftar vad som för tillfället anses vara sant. Frågan som måste ställas är varför universitetsvärlden låtit sig enrolleras i detta spel?

Ett illavarslande och talande exempel på universitetsvärldens anpassning till den fördummande masskulturen som jag tidigare beskriver som förfasningssyndromet, är Dick Lindberg som när han var docent i psykologi vid Göteborgs universitet skrev en seriemördarprofil över Obducenten. Detta gjordes i

samråd med Olle Lindquist. Den "sanning" som Dick Lindberg hade som underlag för sin profil över Obducenten var Hanna Olssons bok *Catrine och rättvisan*. Olssons bok bedömdes av en vetenskapsman vara liktydigt med sanningen. För de som läst boken står det ganska klart att det är ett könspolitiskt inlägg i debatten. Detta kan vara mer eller mindre sant utifrån en persons ideologiska inställning. Vad som tydligt framgår är att Olsson aldrig talat med Obducenten. Hennes uppgifter om rättsfallet är hämtade från tidningsreportage och hennes upplevelser från rättegångssalarna. För Lindberg var detta inget som manade till eftertanke. Som vetenskapsman utgår han tydligen från att kvällspressens bild är den korrekta. Ett av de tyngsta bevisen som läggs fram i den 23-sidiga seriemördaranalysen av Obducenten är det faktum att Obducenten är frimärkssamlare.

I fas med tidsandan

Forskarens uppgift bör enligt min uppfattning vara att kritiskt granska det samhälle som vi lever i. Dick Lindberg och hans åsiktsfränders verkar istället se det som sin uppgift att vara i fas med tidsandan. Den akademiska världens representanter gör i alltför stor utsträckning etablissemangets bild till sin. Det är på förhand givet vilket resultat som psykologidocent Lindberg ska komma fram till. För att få ihop bilden av Obducenten som seriemördare tvingas han till pseudovetenskapliga spekulationer som att "en god vän tycker att Obducenten är den trevligaste och ärligaste människa hon känner. Alltså en nonsocial typ av mördare". Han "vet" genom sensationspress hur Obducenten är beskaffad. Det gäller bara för honom att anpassa de psykologiska teorierna till det för dagen förhärskande synsättet. Myterna om personer som cirkulerat på sensationspressens löpsedlar tenderar efter ett tag att tas för sanning. En okritisk attityd av akademikerna som möjligtvis bottnar i en räddhågsenhet av att gå emot majoritetsuppfattningar bland medelklassen förvärrar ytterligare situationen.

Professorn i processrätt, Ulla Jacobson, har skrivit ett berömande förord till boken "Rättsystemet i skottgluggen" av Gert Hjalmarson.

Hon är också den som granskat texten. Hjalmarson har med hull och hår svält de felaktigheter som förmedlades i da Costafallet på 1980 och 90-talet av framförallt tidningen *Expressen*. Obekymrad om detta, förmedlar han en mängd politiskt korrekta myter om detta rättsfall. Jag har i denna artikel inte plats för att ta upp alla felaktigheter som skrivits utan kan kort redogöra för en direkt lögn som professor Jacobson låtit Hjalmarson trycka.

Råttan-i-pizzanhistoria

Hjalmarson hävdar att Obducenten sökte en språklärartjänst på samma vårdgymnasium som Hjalmarson tjänstgjorde vid. "Panik utbröt" bland de anställda. Obducenten har tillfrågats om denna uppgift. Han konstaterar uppgivet att samhällsetablissemangen anser det vara helt i sin ordning att lögn sprids om honom muntligt, som skriftligt. Saken är den att detta är en av alla råttan-i-pizzanhistorier som existerar om Obducenten. Han kör svarttaxi. Han kör taxi för det och det taxibolaget osv. Sanningssökandet blev till ett problem när det gällde Haleys roman. Många visste om bluffen, men det ansågs inte vara korrekt att avslöja den. Jag har kontaktat Hjalmarson och bett honom verifiera skrönan om Obducenten på något sätt. Han har inte verifierat den. Kanske kalkylerade han med att lögnen kommer godtas, såsom varandes en "god" lögn?

Likriktningen

Begreppet att tänka fritt har i våra dagar kommit att ersättas av en så gott som fullkomlig likriktning hos de intellektuella. Det viktiga är att solidarisera sig med "rätt" grupper istället för att se till vad som är det rimliga. Sanningssökandet får stryka på foten och offren för detta följa-John-agerande är ovanstående personer. Att distansera sig från nazismen blir det viktiga, inte att tillerkänna Daniel Wretström ett människovärde. I sin iver att fördöma sexuella övergrepp på barn och kvinnor ser vi inte de uppenbara rättsövergreppen. Fast det är politiskt inkorrekt att visa en "nazistsympatisörs" anhöriga respekt, lika politiskt inkorrekt

som det är att påtala den rättsvidriga behandlingen av Obducenten, likafullt är det den enda vägen för de människor som önskar ta strid för humanistiska värderingar. Att vara dömd på förhand har blivit den nya tidens melodi. De som till en början reagerade på häxprocesserna var få. Dessa stoppades till slut och utdöms nu som dårskap grundad på fördomar och intolerans. De som reagerar på den nya tidens förföljelser är också förhållandevis få.

Vår tids problem

Kanske är det som Carl Hamilton nyligen uttryckte det. "Vad får man när man korsar Salt-sjöbadsanda med mediedramaturgi?.. Man får väpnad konformism". Den politiska korrektheten har stipulerat att incest är vår tids samhällsproblem, att nazister är vår tids skurkar, att den manliga sexualiteten är suspekt och att Obducenten är ondskan personifierad.

Men tänk om detta inte är den nakna sanningen. Tänk om mediaetablissemangen och en stor del av Sveriges akademiker är tydliga exempel på likriktning. Alla vet att det inte är sanningen som presenterats, men ingen ropar till, med risk för att verka dum.

Kanske är det så att incest inte är vår tids samhällsproblem, och kanske är det så att etablissemangets kampanj mot nazister bidrog till Daniel Wretströms död? Skinheads gjordes till samhällsfiender och blev legitima mål för ligister. Kanske dömdes TV-producenten enligt den "sanning" som fastslår att Ondskan alltid är en man, och kanske är det så, hemska tanke, att Obducenten är den samlande symbolen, inte för manlig perversitet, utan istället för ett samhälles tillkortakommande i sanning och rätt. Under 18 års tid har kampanjen förts mot Obducenten av sensationspress och akademiker. Istället för att granska bevis, så har det strukturella synsättet lyfts fram. När skall ovanstående cirkus stoppas genom det befriande konstaterandet: *Kejsaren är naken!* □

Patrik Nyberg studerar idé- och lärdoms historia i Göteborg.